

VEU DE L'EXILI CATALÀ I REPUBLICÀ

UAB
CEDOC

Proletaris
de tots
els països,

Nº 62 --- Gener de 1994

El dret de Catalunya a la catalanitat .. el dret del poble català a la seva llengua, es posa, de nou i com sempre, en dubte per personatges que continuen vivint en una atmosfera lingüística de franquisme.

Grups de castellans, a Catalunya, manifesten per defensar, diuen, llur dret a l'ensenyament en castellà. Les institucions catalanes es veuen obligades, políticament, a esmenar els efectes de la intervenció franquista prenent desnacionalitzar Catalunya per la "invasió lingüística".

La "llibertat de llengües" peninsular requereix el respecte de la identitat de Catalunya.

Però la "igualtat de llengües" no s'aconseguirà més que per un combat de superació de totes les estructures polítiques heretades del franquisme. Per un combat republicà.

Karl Marx

uniu-vos!

La crisi econòmica del capitalisme

D'ençà de la caiguda del mur de Berlin, la crisi econòmica dels països industrialitzats s'ha accentuat, ha estat irremediable i, fet evident, els "dirigents" no saben què fer.

Les classes treballadores es troben amb l'espectre de la parada forçosa, de la desocupació. I, el que és pitjor, es troben sense defensa. Els treballadors estan poc sindicalitzats, els sindicats no practiquen la lluita de classes i són portats a la col.laboració. Per què? Recordem que fa ara desenes d'anys la pràctica sindical i la pràctica política de la classe obrera europea, es trobava amb el dilema, o reformisme, o combat revolucionari pel socialisme. La pràctica reformista dominà i les classes treballadores s'integraren en el capitalisme; obtenint les "avantatges socials", que els permeteren participar a la "societat de consum". Es perdé la "consciència de classe", de classe explotada per la burgesia.

De "chroniques..."

Però el capitalisme no mor. Deixant de costat la despulla del proletariat, es reorganitza en el món amb la explotació profitosa de les masses sotmeses i desorganitzades dels països no desenvolupats.

El caràcter imperialista i explotador de pobles del capitalisme s'accentua. Servint-se dels nacionalismes contra-revolucionaris i per la divisió de les masses explotades, preserva i acumula els profits. El món serà de nou trasbalsat pels esdeveniments socials.

CONCLUSIONS DE LES III CONVERSES

DE LA VAJOL

4 i 5 Setembre 1993

Les Converses foren un diàleg sense fronteres, transparent i fraternal entorn de la figura històrica real del gran President de Catalunya.

Lluís Companys fou apreciat com a home defensor del Progrés Social, com a incansable lluitador per les llibertats catalanes i com a demòcrata integral, es a dir, republicà!

Aquesta triple dimensió política del President constituí l'eix del seu missatge: sense un contingut a la vegada social, nacionalista i republicà no hi haurà solució al gran problema de Catalunya! El President màrtir per el Poble, per la llibertat i per la República ens convoca com a militants a una nova etapa política en la que "tornarem a lluitar, tornarem a sofrir i tornarem a vèncer". En paraules seves: "Germanes, en la lluita, en el dolor i en l'Esperança, sempre Endavant!"

Per aquestes consideracions els reunits proposen instaurar cada any el 15 d'Octubre el DIA DEL PRESIDENT COMPANYS, PRESIDENT DE CATALUNYA.

MANIFEST DE LES III CONVERSES

DE LA VAJOL

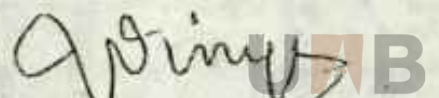
Els reunits a les III Converses proposen al Poble Català instituir una Commemoració, cada any el 15 d'Octubre, com a "Dia del President Companys".

Aquest dia dedicat al President màrtir evocarà el missatge de Lluís Companys com a Home d'Estat, Humanista i Patriota i la seva lluita exemplar per el Progrés Social, la Llibertat Nacional i la Renaixença política de Catalunya.

Els sota-signants demanen que aquesta trilogia política sia apoiada a tot el poble català per les Institucions democràtiques representatives, els Partits, Sindicats i Moviments d'opinió, com a gest i signe i afirmació de Solidaritat patriòtica.

A LA VAJOL, 5 setembre 1993

A Dècines, 17 setembre 1993

joaquim Vinyes

Catalans i anti-imprtoamostes ?

Podem ser anti-imperialistes els catalans? Hi pensem prque ens trobem en una època en la que, davant la irreductible crisi del capitalisme, l'imperialisme occidental es desfoga a la recerca d'un "nou ordre internacional" amb ingerència contra els pobles sense mitjans de defensa i que, començant a vegades per dir-se "humanitàries", , com en el cas de la Somàlia, acaben éssent agressives i destructives.

Es, que, ens, els combats, del poble, català s'hà troba una vocació anti-imperialista? Sabem que els catalans som "casolans", el president Macià demanava per cada català "una caseta i un hortet", vantant una vocació "petit burgesa". En els mateixos anys 30, el metge filòsof i anti-conformista doctor Diego Ruiz anomenava "Bernúria" una Barcelona catalana i burgesa. Quan en els mateixos temps va establir-se a Catalunya un grup de "Esquerra revolucionària i antiimperialista", seguint la iniciativa del revolucionari periodista i escriptor sudamericà César Falcon, la iniciativa va semblar estrafolària en els cercles catalans.

La revolució russa de Lenin en els anys 17 era "internacionalista" i anti-imperialista. La revolució cubana de Fidel Castro ho va ser i la guerrilla de Che Guevara va voler lluitar contra l'imperialisme nordamericà. Ara, repetim, l'imperialisme arma els uns contra els altres, els nacionalismes contra-revolucionaris, portat per la por d'un "comunisme" que vol combatre.

El nacionalisme català, històricament, és revolucionari perquè s'oposa a la reacció espanyola. Està lligat i és el motor de la revolució republicana espanyola.

"Camaleonisme"

Com sabem, el camaleó és un animal que pren el color del medi que l'envolta.

Apel.les Mestres

Hi pensem quan veiem les adaptacions polítiques a les diferents situacions, fenomen que anomenarem "camaleonisme". Hem vist aquest 7 d'octubre que Juan Carlos és anomenat per la premsa francesa "monarca republicà" a propòsit del seu parlament a la Assemblea nacional francesa. Abans era ja "un rei pels republicans". Ell no sembla pas enfadat. Si podem oblidar el seu origen? No s'oblida aquest origen, ja que la meitat dels diputats francesos, o es presentaren a la reunió.

En el seu discurs sobre la "democràcia" parla inclus de "combats per la llibertat". A quins "combats" podia referir-se Juan Carlos?

Un altre exemple de "camaleonisme" el donà el dictador rus Boris Eltsine, després del bolbardeig del Soviet o Parlament decidint la celebració d'una jornada de dol nacional. Les víctimes que foren honorades eren sobretot el soviètics morts en el bombardeig

Què ha significat la visita de Juan Carlos a Bilbao el mes d'
octubre?

Amb el pretexte de que "la població basca refusa la violència", la visita diguem "espanyola" no pot pretendre més que la consolidació de la situació creada per la victòria de Franco.

Aquesta situació no se supera, la "violència" o sigui el combat de l'avantguarda del poble basc continua i, en lloc d'anar endavant en la història, el govern dels socialistes veu la solució en la reafirmació de la captivitat del poble basc.

El "21 de setembre" de Boris Eltsine

El 21 de setembre de 1993, Boris Eltsine, el president de Rússia, l'home fort escollit pels imperialistes occidentals per enfonçar el comunisme, davant la impossibilitat de restablir l'"economia de mercat" en l'antiga URSS, ha decidit fer un "cop d'Estat" disolvint el Parlament (Soviet suprem) de Rússia. El Parlament, on dominen els antics comunistes, l'ha destituït i ha nomenat un nou President. (x) Si el poble de Moscou manifesta contra Eltsine, l'exèrcit es mostra neutral i espera.

Trotsky havia previst que el règim de Stalin conduiria la URSS al bonapartisme o sigui al cop d'Estat militar. La predicció no s'ha acomplert i els pobles sobiètics, sota la direcció de Stalin, varen derrotar els exèrcits d'Hitler. Els exèrcits soviètics deuen conservar la memòria de llur història.

(x) el general Alexandre Rouskoi

El 3 d'octubre de 1993 ...

a Moscou, una insurrecció de ciutadans "soviètics" ha riscat de fer, de nou, "trontollar el món". La insurrecció dels "parlamentaris" russos contra el representant de l'imperialisme occidental ha reeixit, només unes hores, a fer tremolar el món capitalista. El "comunisme" que havien enterrat, no estava mort!

El dictador Eltsine ha aconseguit l'ajut militar de certes unitats per guanyar la batalla contra les forces del general Rouskoi que defensaven el Soviet.

Si aquesta segona "victòria" del representant dels imperialistes sembla deixar-li el terreny lliure per anar a la dictadura, la situació del país es deteriorarà

Aquest nou "mur de Moscou" no resistirà ...

Un monument

El president francès François Mitterrand ha inaugurat, el 28 de setembre, a Besançon, un monument a la memòria dels "estrangers que, a França, feren la Resistència" contra els ocupants alemanys.

Recordem que, entre els "estrangers", i els primers, foren els republicans espanyols exiliats els que conduïren la resistència armada contra el feixisme alemany. Zkq combatents antifranquistes penaven, i amb raó, que la resistència francesa era la continuació del combat contra el franquisme.

Aquest combat dels "estrangers" espanyols ha estat amagat sistemàticament pels mitjans francesos.

Un "Temple de la Pau" a l'Alt Empordà
 La Comissió d'Actes Lluís Companys de La Vajol i el seu secretari, el batlle Miquel Giralt i Fernández, volen establir al Coll de Manrella, seguint els ideals de Pau Casals i de Pablo Picasso, un "Temple de la Pau".

"Aquesta Comissió té com a principal objectiu, unir i agermanar els pobles pirinecs de l'Albera, fomentant i conrreant les bones relacions, les costums, l'història i tradicions. En aquest sentit, dons, el "Temple de la Pau" seria un edifici destinat en principi i majoritariament a; una part d'ell a refugi de muntanya i l'altre a locals destinats a la celebració de conferències i convencions, amb l'objectiu primordial de fomentar els principis dels Drets Humans i la seva important transcendència per intentar prevenir l'avenir de mals futurs."

Juan Carlos. invitat

en aquesta tardor, pel president de l'Assamblea nacional francesa a pronunciar un discurs.. Precisem que no ho ha estat ni pel president de la Republica francesa ni pel govern.

No direm res del discurs, força europeu i pacifista. Però, per què la meitat dels diputats francesos, totes tendències compreses, no hi assistiren? Evidentment, malgrats les desenes d'anys que passen, hi ha a Europa i en el món, un "problema espanyol", el d'una Republica que va ser sacrificada, assassinada....

La dictadura eltsiniana ...

rd ptrcisa. Estem a començaments de novembre i Eltsine, amb la seva acostumada brutalitat, ha "signat uns decrets" establint que : l'elecció presidencial es farà més tard, les tropes russes ocuparan els Estats "independents", en cas d'amenaça, serà utilitzada "la bomba" els primers. Un "mopstre" ha sorgit del mon soviètic, que creu que ésser elegit dona dret a la dictadura i que no coneix les regles de l'estat de dret democràtic.

Els occidentals diuen estar al costat d'aquest nou règim. Com estaren al costat dels règime feixistes, com es mostren favorables a l'amenaça islamista per tot arreu.

L'antic exèrcit soviètic, que ha fet la guerra al seu propi Soviet de Moscu, se'ns diu, està inquiet, desorientat. Repetim-ho, és que, com havia previst Trotsky, es dibuixa a l'horitzo l'amenaça bonapartista?

Llengües i cultura

Als Estats Units, a la florida, hi ha una majoria d'inmigrats hispanofils. Una llei que obliga a l'únic usatge administratiu de l'anglès, , serà o ha estat aplida. Hi ha una discussió perquè es pretén que l'acceptació oficial de "l'espanyol" portarà perjudici a la "cohesió nacional" americana.

- 6 -

MANIFEST DE PRADA

Davant la nova situació que es presenta per la llengua i la cultura dels Països Catalans, la "Universitat Catalana d'Estiu" de Prada, publica aquest mes d'octubre un MANIFEST; En extreiem un text:

.....

Aquest futur compartit es presenta com una realitat de nou activa, redescoberta i en creixença, independentment del nom que hom vulgui donar (o negar) a la comunitat que indiscutiblement constituïm.

D'una banda, aquest retrobament és propiciat per la unificació de l'espai econòmic europeu, amb la qual desapareixen fronteres arbitràries i es configura d'una manera cada vegada més clara una àrea natural, específica i conjunta d'activitat econòmica a l'arc nord-occidental de la Mediterrània.

D'altra banda, el dinamisme de la llengua que compartim reapareix amb força, a mesura que s'eliminen desigualtats, obstacles i prejudicis, com a vehicle d'intercanvis literaris, artístics, educatius, científics, comercials, comunicacionals i en tots els ordres de la vida pública; al mateix temps, la nostra llengua recupera una projecció ben significativa en el context internacional.

La llengua catalana, doncs, majoritàriament coneguda en el conjunt del seu territori històric, és la base d'una comunitat lingüística comparable per les seves dimensions i per la seva creativitat a moltes altres llengües europees plenament reconegudes i reclama, per aquests motius, una plena equiparació jurídica, que li asseguri un espai comunicatiu propi i l'àmbit de primàcia pública indispensable per al futur de tota llengua.

Ara que ens trobem en un procés de reajustament de les relacions econòmiques, culturals i polítiques entre els pobles de tota Europa, es planteja més clara que mai l'exigència d'afirmar conjuntament la nostra realitat col·lectiva per tal que s'incorpori sense ambigüitats als diversos projectes polítics: és precisament a partir del respecte de la nostra pròpia identitat com hem pogut i podem fer les aportacions millors i més originals a la cultura universal.

Ha arribat l'hora, doncs, de l'autoreconeixement, d'afirmar-nos nosaltres mateixos com un poble europeu, assumint les diferències internes, tan respectables com la nostra vocació unitària. I, sobretot, ha arribat l'hora de ser reconeguts, sense absorcions, fragmentacions ni subordinacions antidemocràtiques, entre els pobles constitutius de la nova Europa, amb els mateixos drets lingüístics, culturals i polítics que qualsevol altra comunitat.

Prada de Conflent, agost 1993.

Tortures a Euskadi

Dos militants bascos, empresonats a l'Estat espanyol, moren en aquest final de setembre. Com presenten ferides sospitoses de tortures, el govern espanyol demana esquestes.

El govern espanyol és culpable, almenys, de la campanya política feta pels mitjans contra el moviment separatista basc.

Presentat per : Joaquim Vinyes - Décines, França.